

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— ‘Ωστόσο, κύριε, απάντησα με σεβασμό αφού προηγουμένως έβγαλα τὸ καπέλλο μου, ἐγὼ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γράψω κατὰ καιροῦς.

— ‘Αλήθεια; Βέβαια, μπορεί, μοῦ δπάντησε ὁ κόμης· ξέρετε, ξεχνῶ πολλά πράγματα.

Τὸν ἐκοίταξα καλλίτερα κ' ἀντιλήφθηκα ὅτι τὰ πέντε αὐτὰ χρόνια τὸν εἶχαν ἀλλάξει πολύ. Φαίνονταν γερασμένος, ἡ φωνή του εἶταν τσακισμένη, εἶχε χαμπούρισει καὶ εἶταν πιά κάτασπρος.

Εἶπε ἀλήθεια ὅτι ζύγωνε στὰ ὀδόντια, μὰ πρὸ πέντε χρόνων τὸν εἶχα ἀφήσει τόσο ἀκμαίο, τόσο εὐρωστο, ὥστε ἀπόδωσα τὸ τσακισμὸ του αὐτὸ μᾶλλον σὺς στερήσεις παρὰ στὴν ἡλικία.

Καὶ αὐτὸς μὲ κοίταξε μὲ προσοχή.

— Καθὼς βλέπω, μοῦ εἶπε, δὲν ἀποκατασταθήκατε.

Δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ τοῦ ἀπάντησα :

— Μὰ καὶ σεις, κύριε, καθὼς βλέπω, δὲ βρῖσκεσθε σὲ καλλίτερη κατάσταση.

— ‘Ω! ἔμένα, μοῦ ἀπάντησε μὲ μ' ἀδιάφορη κίνηση, τὶ μὲ νοιάζει; Λίγη ζωὴ μοῦ μένει ἀκόμα.

Καὶ μοῦ εἶδειξε—πράγμα κατακληκτικό—ἐνα κᾶθισμα γιὰ νὰ καθῆσω. Ποτὲ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν εἶχα καθῆσει μπροστὰ στὸν πατέρα μου.

Τότε, μὲ τὴν ἀδεία του, τοῦ διηγήθηκα λεπτομερῶς τὰ καθέκαστα τῆς πενταετοῦς ἀπουσίας μου.

Μὲ ἀκούγε χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃ καὶ χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὸ ψυχρὸ ὄφρος του. Μόνον ὅταν ἐτελείωσα κάποια φλόγα πέρασε ἀπὸ τὰ σκυθρωπὰ μάτια του.

— Εἶσατε τίμος ἀνδρας, ὑποκόμη, μοῦ εἶπε, καὶ τὸνομά μου, καθὼς βλέπω, ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια.

Γεμάτος συγκίνηση ὑποκλίθηκα.

Μὰ ὁ πατέρας μου ἀμέσως σὰ νὰ εἶχε μεταμεληθεῖ γιὰ τὴ διάχυσή του, ἐξακολούθησε σ' ἐνα ξερὸ τόνο :

— ‘Αλλὰ στὴν ἐποχὴ μας δὲν φτάνει νάνα κανεὶς τίμος. Σεις εἰστε περὶ τριάντα χρόνια καὶ ὡστόσο ἐνα παιδί δεκαοχτῶ χρόνων θὰ εἶχε προοδεύσει περισσότερο ἀπὸ σᾶς.

— Θὰ κερδίσω τὸν καιρὸ πού ἔχασα, κύριε, μένιντε ἤσυχος! τοῦ ἀπάντησα.

Αὐτὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν πιστεύω... Καὶ πότε φεύγετε;

— Αὐριο.

— Καὶ πού θὰ πάτε;

— Δὲν ξέρω, κύριε· θὰ σκεφθῶ

γι' αὐτὸ ὅλη τὴ νύχτα.

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο. Πρὶν μὲ ἰδῆτε μὴ φύγετε· θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ μὴ κατεῦθνηση στὸ ταξεῖδι σας.

Χτύπησε τὸ κουδούνι κ' ἐνας ὑπηρετὴς παρουσιάστηκε. Εἶταν ὁ γέρω Κοντουᾶ, ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος ὑπηρετὴς τοῦ πατέρα μου, τὸν ὁποῖον πενήντα δλόκληρα χρόνια ὑπηρετοῦσε.

— Κοντουᾶ, τοῦ εἶπε, ὀδήγησε τὸν ὑποκόμητα στὸ δωμάτιό του.

‘Ο Κοντουᾶ, πού εἶχε μέσα-κάτω τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν πατέρα μου, μὲ εἶχε χορῆσει ὅταν ἀκόμα εἶμιον παιδί στὰ γονάτια του. Χάρηκε πολύ πού μὲ ξανάβλεπε. ‘Αλλ' ἀδίκως τὸν ἐρώτησα γιὰ τὴ δυστυχία τοῦ πατέρα μου. Δὲ μπόρεσε νὰ μοῦ πῆ τίποτε, παρὰ μόνο ὅτι τὰ λεπτὰ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ σπῆτι υας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού εἶχαν ἔλθει.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωί-πρωί, μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα μου. Τὸν βρῆκα ὄρθιο νὰ τελεώνει τὸ σφράγισμα ἐνὸς φακέλλου.

— ‘Υποκόμη, μοῦ εἶπε, θὰ πάτε κατ' εὐθείαν στὴν Τουρραίνη.

‘Εκεῖ θὰ ζητήσετε κάποιον ὀνομαζόμενον Λαντρὸ Κοχεφέρ στὸν ὁποῖον καὶ θὰ παραδώσετε αὐτὸ τὸ φάκελλο. ‘Αμα αὐτὸς λάβει γνώσιν τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα εἶνε κλεισμένα μέσα, μπορεί τότε τὴ θέση σας ν' ἀλλάξῃ ὅλο διόλου. ‘Αν ὁμοί οἱ προβλέψεις μου δὲν πραγματοποιηθοῦν καὶ ἡ τύχη δὲν στραφεῖ μὲ τὸ μέρος σας, τότε ἀκολουθήστε τὸ σχέδιό σας καὶ προσπαθήστε ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν στὸ στρατὸ ἐνὸς ξένου κράτους. ‘Αλλὸ ἐλπίζω, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲ θὰ φθάσετε ὡς ἐκεῖ. ‘Ελπίζω, πρὶν πεθάνω, νὰ μάθω ὅτι εἰστε πλουσίος, δυνατὸς καὶ ἐνδοξος.

Μοῦ εἶδειξε τὴ σύσταση τοῦ ἐγγράφου κ' ἐπρόσθεσε :

— Φυλάχτε τον μὲ προσοχή· κλείνει μέσα ἐνα δλόκληρο μέλλον γιὰ σᾶς.

‘Επειτα, μ' ἐνα ἀλλόκοτο χαμόγελο, ὁ κύριος ντὲ Μορλάκ ἐψιθύρισε :

— ‘Η ἀφιξή σας στὴν Τουρραίνη θ' ἀνησυχῆσει πολλοὺς ἀνθρώπους.

‘Αν καὶ δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ἀν καὶ μοῦ διέφευγαν ὀλωσδιόλου οἱ σκοποὶ τοῦ πατέρα μου, βλέποντας

αὐτὸν νὰ ἐμψυχώνεται ἀπὸ κάποια πραγματικὴ καλοσύνη γιὰ μένα, ἐθεώρησα καθήκόν μου νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Μὰ αὐτὸς μὲ διέκοψε στὴν πρώτη μου λέξη, λέγοντας :

— Μὴ μ' εὐχαριστεῖτε. Τίποτε δὲν ὀφείλετε σὲ μένα. Στὸ καλὸ, ὑποκόμη, καὶ εὐτυχεῖτε.

Ποτὲ ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε δεῖξει γιὰ μένα τόσο ἐνδιαφέρον. Καθὼς λοιπὸν ὑποκλίθηκα μπροστὰ του, ἐτόλμησα καὶ πῆρα τὸ χερί του καὶ τὸ ἔφερα στὰ χεῖλιά μου.

‘Εκείνος φάνηκε τότε σὰ νὰ συγκινήθηκε καὶ μοῦ εἶπε μὲ γλυκεῖα καὶ μαλακὴ φωνή.

— Πήγαινε, πήγαινε, παιδί μου, καὶ ὁ Θεὸς ἄς ἀγρυπνεῖ γιὰ σένα.

‘Εβγήκα. ‘Ο Κοντουᾶ μὲ συνόδευε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο. ‘Οταν χωρίσαμε, μοιραστήκαμε τὸ περιεχόμενο τοῦ βαλάντιου μου, ἐπειδὴ εἶδρα ὅτι ὁ ἀφοσιωμένος ἐκείνος ὑπηρετὴς θὰ χρησιμοποιοῦσε τὰ χρήματα ποῦ τοῦ εἶδρα γιὰ τὸν πατέρα μου. Καὶ ἔπειτα ἐφυγα καλὰζόντας.

— Καὶ εἶχατε μαζί σας καὶ τὸν πολύτιμο φάκελλο; διέκοψε ὁ Βρινδινός.

— Μὰ... βέβαια, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης, κάπως ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν περιεργὴ αὐτὴ ἐρώτηση.

Καὶ ἐξακολούθησε νὰ διηγητῆαι στὸ Βρινδινὸ πὼς μόλις ἔφτασε στὴν Τουρραίνη, ἔμαθε ὅτι ὁ Λαντρὸ Κοχεφέρ, πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθυνόταν ἡ ἐπιστολή, εἶχε πεθάνει πρὸ τριῶν ἐτῶν στὴν ‘Ισπανίαν, κρᾶγμα ποῦ τὸν ἔκανε νὰ συμπερᾶνῃ ὅτι ὁ Λαντρὸ δὲν εἶταν ἄλλος, παρὰ ὁ μυστηριώδης ἱεπεύς, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τριῶν ἐτῶν εἶχε διακόψει τὶς ἐπισκέψεις στὸν πύργο τοῦ πατέρα του.

Δὲν εἶχε δὲ προφτάσει νὰ συγκεντρώσει περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτὸν, γιὰτὶ ἡ μονομαχία του μὲ τὸν δὸν Ραφαήλ τὸν εἶχε τῶρα τόσον καιρὸ κλεισμένο μέσα.

— Τώρα, ἀγαπητέ μου Βρινδινέ, τελείωσε ὁ Φλορεστάν, ξέρετε τὴν ἱστορία μου τόσο καλὰ ὅσο καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Μοῦ μένει πιά νὰ σᾶς ζητήσω μὴ συμβουλή.

— Στις διαταγές σας, ἀκριβέ μου κύριε.

— ‘Αφοῦ ὁ Λαντρὸ ἐπέθανε, τί πρέπει νὰ κάνω ἐγὼ τὸ γράμμα ποῦ ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν; Πρέπει ἄραγε νὰ τὸν παραδώσω σὶὸν ἀδελφὸ του τὸν κἀηλο ἢ νὰ τὸ ἐπιστρέψω ἀπειραχτὸ στὸν πατέρα μου; ‘Ο Βρινδινὸς σημάχθηκε γεμάτος ἀνησυχία.

— Προπάντων, κύριε ὑποκόμη, πῆστε μου σὲ ποιὸν ἐμπιστευτήκατε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή; Σὲ ποιὸν τὴ δώσατε νὰ τὴ φυλάξῃ;

— Διάβολε! σὲ ποιὸν; σὲ κανένα. Γιατὶ ν' ἀποχωριστῶ ἀπὸ ἐνα ἐγγράφο τόσο σπουδαῖο.

‘Ο Βρινδινὸς ἀνοῖξε τὰ μάτια του ἀνησυχᾶ.

— ‘Ωστε τὸ γράμμα αὐτὸ βρῖσκεται στὴν κατιχὴ σας;

— Βέβαια.

— ‘Εδὼ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι;

— ‘Ετσι φαντάζομαι.

— Καλὰ λοιπόν. Θὰ εἶμιον περιεργος νὰ τὸ ἔβλεπα.

— ‘Αφοῦ τὸ θέλετε, εἶπε ὁ Φλορεστάν—καὶ εἶδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὰ ροῦχα του ποῦ διπλωμένα μ' ἐπιμέλεια βρισκόντουσαν πρὸ ἑξῆ βδομάδων ἀπάνω σὲ μὴ καρέκλα—αφοῦ τὸ θέλετε, κοιτάχτε μέσα στὸ πορτοφόλι μου.

‘Ο Βρινδινὸς ἐστέναξε μ' ἀνακούφιση καὶ χαμογέλασε. Εἶχε ψάξει τόσες φορές, τόσο τὰ ροῦχα ὅσο καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ ὑποκόμης, χωρὶς νὰ κατορθῶσει νὰ βρεῖ τίποτε.

‘Ωστόσο προθυμοποιήθηκε νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐπιθυμία του.

— Δὲ βλέπω τίποτε μέσα στὸ βαλάντιο, εἶπε μετὰ ἐνα λεπτό.

— Πῶς, τίποτε; ‘Ψάχτε τότε μέσ' στὶς τσέπες τῆς ζώνης μου.

‘Ο Βρινδινὸς ἔκανε πὼς ὑπακούει.

— Οὔτε καὶ σ' αὐτὲς βλέπω τίποτε, ἀνήγγειλε σὲ λίγο.

‘Ο ὑποκόμης Φλορεστάν κτριρίνισε, πῆδηξε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, πῆρε τὰ ροῦχα του, δὲ εὐαξε ἐνα πρὸς ἐνα, καὶ μὴ βρῖσκοντας τίποτε, ξανάπεσε στὸ κρεβάτι του γεμάτος ἀγωνία καὶ κατάπληξη.

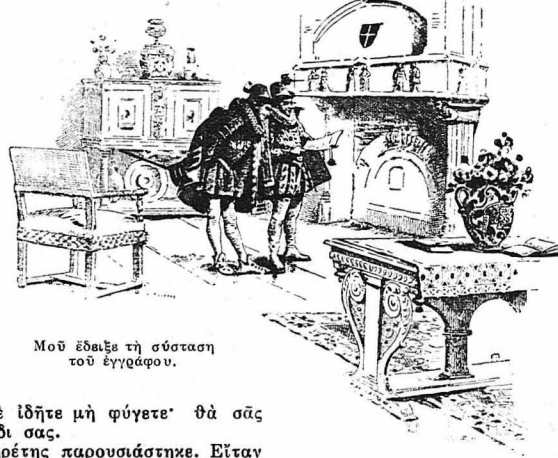
— ‘Αλλὰ, φώναξε, αὐτὸ τὸ γράμμα δὲ μπορεί νὰ χάθηκε! Εἶταν ἐδῶ... πρέπει νὰ βρεθῆ... Δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ μοῦ τὸ ἐκλεψαν... Ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ τὸ κλέψει;

— Οἱ ἐχθροὶ σας ἴσως...

— Τί κάθεστε καὶ μοῦ λέτε!.. Καὶ ποῦ τοὺς βρῆκα ἐγὼ τοὺς ἐχθρούς. ‘Εγὼ δὲν ἔχω ἐχθρούς...

— Γιατὶ νὰ μὴν ἔχετε;

(‘Ακολουθεῖ)

Μοῦ εἶδειξε τὴ σύσταση τοῦ ἐγγράφου.